

ÚR »Sosialdemokraten«

Det kommunistiske Nordkorea aabnede sin krig mod Sydkorea søndag den 25. juni 1950 tidligt om morgenen. Sydkorea var daarligt forberedt til på egen hånd at imødegå angrebet, det havde så at sige ingen flyve-maskiner, ingen tanks og var overhovedet ringe udrustet med moderne våben. Desuden havde det hovedmassen af sine forsvarsstyrker stationeret temmelig langt fra grænsen, så at nordstyrkerne havde meget let spil under deres første fremstød, der satte ind som en stort anlagt offensiv over hele grænsens bredde.

Både præsident Syngman Rhee, den sydkoreanske regering og den sydkoreanske nationalforsamling appellerede derfor omgående såvel til De forenede Nationer som direkte til USA, om hjælp imod angriberne, men skønt hjælpen blev ydet så hurtigt som tænkeligt, kunne angribernes overmægtigt anlagte offensiv dog ikke hurtigt standses.

På angrebets første dag besattes Kaesong tæt ved grænsen, og med tanks i spidsen førtes offensiven direkte mod den sydkoreanske hovedstad, Seoul, samtidig med at nordkoreanske tropper landsattes på østkysten, et lille hundrede kilometer syd for grænsen. På krigens fjerde dag erobredes Seoul og dens flyveplads, hvorefter de sydkoreanske tropper med tab af næsten alt deres materiel indtog nye stillinger langs med Han-floden, mens regeringen flyttede endnu længere mod syd til Taejon. Natten efter krigens femte dag gennembrød nordkoreanerne også forsvarslinjen langs Han-floden, for på den tiende dag at erobre Suwon, der ligger omkring hundrede kilometer syd for den 38. breddegrad.

TANKS AF RUSSISK MODEL I SPIDSEN

Åbningsoffensivens kraftige vægt skyldtes især, at nordkoreanerne var overordentlig veludrustet med tanks, særlig af de store russiske modeller på 33 tons og 12 tons, mens sydkoreanerne som nævnt ikke havde tanks og heller ingen antitankvåben. Nordkoreanernes pansrede stökkiler havde derfor meget let ved at trænge igennem de temmelig værgeløse linjer af sydkoreansk infanteri.

For det tog naturligvis tid at føre hjælpen frem udefra. Den allerførste hjælp bestod i ti amerikanske jagere, som i Japan blev overgivet til sydkoreanske flyvere på krigens anden dag. Først på krigens tredje dag begyndte man med skibe og flyvemaskiner at føre ammunition og andre forsyninger over til Korea fra Japan, og ikke før på krigens fjerde dag ind-sattes amerikanske jagere og lette bombemaskiner i kampen, men den dag havde nordkoreanerne allerede

erobret Seoul. Den sjette dag kunne amerikanske flyvende fæstninger med basis i Japan sættes ind, og samme dag forlod de første amerikanske landtropper Japan med Korea som mål, men på det tidspunkt havde nordkoreanerne allerede overskredet Han-floden. Den første bataillon amerikanske tropper, som var blevet fløjet over fra Japan, var først på vej til fronten på krigens ottende dag, men da løb fronten allerede ved Taejon, og den lille amerikanske infanteristyrke havde ikke kontakt med fjenden før på krigens ellefte dag, det vil sige d. 5. juli. Det skete hundrede kilometer inde i Sydkorea, efter at også Suwon var faldet, og det var da første gang, at nordkoreanernes tanks mødte modstand af moderne antitankvåben.

Efter omstændighederne blev den amerikanske hjælp indsat med imponerende hurtighed og energi, men skønt man siger, at hurtig hjælp er dobbelt hjælp, gælder det under en nutidig krig, at en hjælp, som først kan sættes ind efter krigens udbrud, kun er halv hjælp. Angriberen har alt for let spil overfor et lille land, hvis hjælpen først skal improviseres efter, at angrebet er startet.

VESTLIGE FORSØG PÅ STANDSNING I STARTEN

Forsøgene på at få nordkoreanerne til at standse deres forehavende blev indledt allerede samme dag, som de åbnede offensiven. FN's sikkerhedsråd vedtog i et hastigt sammenkaldt møde en resolution, der fastslog de nordkoreanske styrkers angreb om et fredsbrud og opfordrede til en øjeblikkelig standsnings af krigshandlingerne, ligesom den opfordrede nordkoreanerne til omgående at trække deres styrker tilbage over den 38. breddegrad. Men da nordkoreanerne tværtimod fortsatte deres angreb over hele fronten, vedtog sikkerhedsrådet d. 27. juni en ny resolution, hvori det anbefalede medlemmerne af De forenede Nationer at yde republikken Korea den nødvendige Hjælp. På dette grundlag trådte hele det internationale hjælpeapparat i funktion, men man gjorde dog endnu et forsøg på at få konflikten standset i begyndelsesstadiet ved at foretage en direkte henvendelse til Rusland, som igennem flere måneder havde boykotteret FN's organer og derfor heller ikke havde stemt hverken for eller imod de to resolutioner i sikkerhedsrådet. USA opfordrede da d. 27. juni den russiske regering til at benytte sin indflydelse på de nordkoreanske myndigheder til at fremkalde en standsnings af fjendtlighederne og en tilbagetrækning af de nordkoreanske styrker fra sydkoreansk område, men svaret blev absolut negativt. Den russiske rege-

ring mente, »at koreanerne har samme ret til at ordne deres indre anliggender med hensyn til at forene Syd- og Nordkorea i en enkelt national stat, som nordamerikanerne havde i forrige århundrede, da de forenede Amerikas syv og nord i en enkelt national stat«. Meget bemærkelsesværdigt nægtede Rusland at gøre blot så meget som at mæle ord for at medvirke til en standsnings af krigen i dens udbrud.

HJÆLPEN FRA F.N.

Jævnslidet med disse begivenheder på det politiske plan blev beslutningerne om den særligt betydningsfulde amerikanske hjælp truffet. Nogle få timer før sikkerhedsrådets møde den 27. juni gav præsident Truman meddelelse om, at han havde givet amerikanske luft- og flådestyrker ordre til at yde »dække og støtte« til de sydkoreanske tropper, hvilket var i fuld overensstemmelse med rådets resolution af 25. juni, ligesom det iøvrigt udtrykkeligt i FN-pagten er fastslået, at intet i denne pagt skal indskrænke den naturlige ret til individuelt eller kollektivt selvforsvar i tilfælde af et væbnet angreb. Denne første hjælp var dog, som allerede vist, yderst provisorisk, og og først den 30. juni gav præsident Truman meddelelse om, at amerikanske luftstyrker havde fået bemyndigelse til at angribe specielle mål i Nordkorea, at han havde givet ordre til en flådeblokade af hele den koreanske kyst, og at general MacArthur havde fået bemyndigelse til at indsætte »visse støtteenheder til lands« i Korea. Beslutningen om indsættelsen af landstyrker kom imidlertid ikke, før det havde vist sig, at de øvrige hjælpeforanstaltninger ellers ville være nyteløse.

Efter at svarene fra FN's medlemsstater var indløbet, fra en overvejende majoritet med udtalelse af tilslutning og med løfte om større eller mindre hjælp, besluttede sikkerhedsrådet endeligt d. 7. juli at oprette en forenet FN-kommando under amerikansk ledelse, idet man opfordrede USA til at udpege FN-styrkernes øverstkommanderende.

Men da havde nordkoreanerne allerede nået Kum-linjen. En uge senere blev denne linje gennembrudt, og endnu en uge senere måtte den sydkoreanske midlertidige residens i Taejon ligeledes rømmes. På mindre end fire uger havde nordkoreanerne således besat halvdelen af Sydkorea, og efter endnu fjorten dages forløb var der kun det yderste sydvestlige hjørne tilbage. FN-styrkerne fastholdt et 75 kilometer dybt brohoved omkring Pusan til opladning for en modoffensiv til landets befrielse.

DEN STORE MODOFFENSIV

Mørkest så det ud i begyndelsen af september 1950, da nordkoreanerne havde presset sig så langt frem mod den sydkoreanske regerings hovedstad, Taegu, at byen lå indenfor artilleriets rækkevidde. Men angrebet

blev slået tilbage, og den 12. september kunne FN-kommandoen erklære, at det værste var over. Den 15. september indsattes en stor modoffensiv, med landsætning af FN-styrker mange steder på punkter af kysterne i ryggen af den nordkoreanske frontlinje, først og fremmest i Inchon, 25 kilometer vest for Seoul, samtidig med at luftbårne tropper erobrede flyvepladsen Kimpo kun 15 km fra Seoul.

Inden månedens udgang havde FN-styrker fra de to brohoveder omkring Pusan i sydøst og omkring Inchon i nordvest fået kontakt med hinanden tværs igennem landet og afskåret store kommunistiske hære, mens resten var i fuldstændig opløsning og på vild flugt mod nord. Den 1. oktober overskred FN-styrkerne den 38. breddegrad, og en uge senere erobredes havnebyen Wonsan på østkysten, hvor Nordkorea er smallest.

Den 20. oktober erobredes den nordkoreanske administrations sæde, Pyongyang, og efter nedsættelsen af 4.100 mand faldskærmstropper nord for byen, var den nordkoreanske hærs sammenbrud totalt. Organiseret modstand i Nordkorea var ophørt, og den 26. oktober nåede sydkoreanske tropper den mancheriske grænse. Man troede at kunne se krigens afslutning.

KINA GÅR TIL ANGREB

Men i de samme dage begyndte rygterne at svirre om en kinesisk intervention. Det forlød, at store kinesiske styrker skulle være rykket ind over grænsen til Nordkorea, og rygterne viste sig hurtigt at være sande. Inden midten af november anslag man antallet af kinesiske tropper i Nordkorea til ca. 70.000 mand, og ved månedskiftet til december stod FN-styrkerne overfor en helt ny fjende med tropper i Nordkorea på op imod en halv million mand.

Det var et nyt angreb, en ny krig, der begyndte. Og den begyndte atter med et kraftigt tilbageslag for syd. I begyndelsen af december rømmede FN-styrkerne igen Pyongyang, i begyndelsen af januar 1951 opgaves Seoul, men den blev generobret i begyndelsen af februar. FN-styrkerne havde påny initiativet, men de har lige siden benyttet det med stor for-sigtighed. Formålet har ikke længere været at tilintetgøre fjendens modstandskraft ved at sætte alle hans militære styrker ud af spillet, således som man gjorde det med de nordkoreanske styrker. Noget sådant vilde være udelukket i den ny situation, hvor man stod overfor Kinas millionhære, som uanset tab af menneskeliv stadig kan fornyes med frisk mand-skab til indsættelse på den udvalgte krigsskueplads, i den rækkefølge det passer den kinesiske regering. I stedet for har FN-styrkerne stort set søgt at holde en linje omkring, eller slide modparten op ved at tilføje kineserne meget betydelige tab af veluddannede tropper og af materiel,